

Santiago de Xile, 29 Juny 1959.

Estimat amic Ferrater :

Fa dies que et vull escriure. En fer-ho miro la darrera correspondència meva : lletra del Novembre 1956, no contestada encara per tu. La teva última lletra es datada a París del Juliol de 1955. No sé si els anys ens tornen apàtics i perdem el gust per la correspondència amical o el nou món que ens fem a Amèrica ens esborra traïdorament l'antic, el que portem d'Europa. Tu, almenys, un home tan acupat i ple de lligams universitaris i intel·lectuals, deus trovar poca actualitat i interès per perdre temps en fer de tant en tant uns mots a la nostra vella amistat. Bé, si és així, tot i sentir-ho, ho respecto.

Ja seré breu. Aquests dies sembla que sortirà el meu llibre. L'ha editat el Club del Llibre Català de Mèxic. He donat la teva adreça per que t'en facin arribar un exemplar. Em plauria que el llegís, per saber si t'agrada tal com ha quedat. Els fets del procés de la vida de la Península nostra, tal com es van descapdellant, em sembla que han de favoreixer l'interès i la venda del meu petit treball. N'he fet enviar un al domicili particular de Lopez Llaussàs a Bons Aires. Tinc interès també en què el llegeixi. O massa m'illusiono o crec que un editor amb visió i responsabilitat com ell, faria un servei a la causa humana del nostre país, sense perdre res dels seus fins econòmics. Si opines com jo després de llegir-lo, et quedaria molt agraït que li fessis uns mots de recomanació. Tant per una edició catalana com per una de castellana, per fer-la córrer, naturalment, tan bon punt que hi hagi possibilitat de fer-lo entrar a Espanya. Vicent Mengot, valencià de naixença i castellà per formació, aquell xicot mestre tan culte que fa anys treballa a l'Escola d'en Tarragó, ha llegit el meu llibre i sempre m'insisteix en que el publiqui en castellà. Creu que pot fer molt bé, tant als castellans d'Amèrica - vells i nous - com a la bona gent que ha sofert lo increíble a les terres castellanes. Jo, sempre ho he cregut i per això em plau molt la insistència de Mengot.

No sé si el que et demano ho creuràs just i viable. Tant si no ho pots fer com si no creus que valgui la pena de fer-ho, m'ho dius francament. L'escriptor César August Jordana, que últimament torna va a viure a Xile, amb el seu fill, m'havia demanat l'original per llegir-lo i pensava fer-li a Lòpez Llaussàs, la indicació. Tu saps que ell treballava a la Sudamericana i era un dels consultors. Però, com deuen saber Jordana fa mesos que va morir.

A casa tots bé. Tinc un sol fill casat i tres nets. Els altres tres fills solters. El petit fa quart any de medicina a la Universitat de Xile a Stgo. Jo, pel desembre 1957, vaig sofrir un espasme. Per sort va ser lleu. M'ha quedat el costat esquerra amb clapes de formigor, una mica sort de l'orella esquerra. Pel Febrer d'aquest any vaig caure a Algarrobo, segurament per feblesa de la cama esquerra; em faig trencar el braç. Ens anem fent vells : bonys i forats. I tu i els teus, bons i valents ? I el Jaumet, que estudia ? Recors afectuosos de casa a casa. Reb una abraçada cordial del teu vell amic

L. Sanja Sanja

7-VIII-59

16472